

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

JÉZUS AZT MONDJA:

„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

„Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.”

„Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.”

„Munkálkodjál ma az én szőlőmben.”

„Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”

„Méltó a munkás az ő jutalmára.”

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltásul sokakért.”

*Szív szívnek adva fényét
Hogyha a szeretet
napom be nem ragyogta,
az a nap elveszett.*

*Világítsunk! A fényünk
csak egy kicsinyke kört,
de ha mind híven hintjük,
világot is betölt.*

Fritz Woike után németből:
B. E. d. p. t.

Az Úr Jézus arra vár, hogy általad is csodálatos cselekedeteket vihessen végbe.

Lukács 10:25—42.*

Ebben az Igében különböző emberekről van szó, akik különbözőképen fogták fel a földi körülményeket, különbözőképen indultak a napi harcba, munkába. A törvénytudó okoskodott, üdvösségét akarta munkálni jócselekedettel, — de a legközelebb eső szolgálatot nem látta meg. Azt tudta jól, hogy ő mit igényelhet embertársaitól.

Az az eset, amit itt az Ur eléje tár, abban az időben mindennapos eset volt. »Látod, ez a legközelebbi, amit cselekedhetnél« — mondja az Ur. Talán éppen ő volt az a pap, aki elment a szerencsétlenül járt utas mellett. Nem látta meg a feladatot és ezért nem tudta, hogy ki a felebarátja. Az ember azt gondolja, hogy az a felebarátja, aki neki szolgál, segít rajta. Az Ur Jézus azt mondja: az a felebarátod, akin *te* segítesz.

Az ember látása nagyon homályos és nem látja meg azokat az alkalmakat, amelyekbe az Ur bevezeti, hogy szolgáljon. A pap nem találta elég előkelőnek, hogy lehajoljon, bekötözze és megmossa a szerencsétlenül járt utast.

A levita eredetileg több szolgálatot végzett. A papok kezéhez adta a szükséges dolgokat, a külső szolgálat volt az övé. S most, ebben az esetben, amikor szolgálatot teljesíthetett volna, nem volt hajlandó.

Az ember többet tart magáról, mint ami és ezért nem hallja meg azt a szót, ami olyan sokat jelenthetne számára: »Nézd, itt segíthetsz, itt sebet köthetsz«.

A szolgálatot el lehet kerülni. Az ember látja, hogy tenni kellene valamit, érzi a szívében, de elkerüli az alkalmat; más útra megy. Azt gondolja, úgy sem vették észre, senki sem látta, s az ördög segítségére jön az embernek. Ha nem akarsz meglátni az alkalmakat, nem is fogod meglátni. Ha vak akarsz lenni, lehetsz vak. Ha el akarsz kerülni az alkalmakat, elkerülheted. De az Ur látja. Tudja, hogy amikor először indított, nem engedték Néki. Mutatott másikat, harmadik, negyedik alkalmat, de te nem akartad meglátni. Most már vak vagy.

A pap elsőnek képzelte magát, a levita másodiknak, de az első a samaritánus lett, akiről senki nem gondolta volna, hogy elvégzi a szolgálatot. Van rejtett szolgálat. Vannak olyan keresztyének, akik meglátják azt a munkát is, mely a természeti embernek nem kedves. Talán soha nem fogja észrevenni senki, nem teszik szóvá, de az Urnál számon van. Ha azt a munkát keresed, amit látnak, amiért megdicsérnek, akkor elvetted jutalmadat. Ez a munka nem szolgál az Ur dicsőségére.

Márta kész volt a szolgálatra, mert megfelelő szolgálatot talált a maga számára. Ha az ember önzése áll az előtérben, nemcsak megválogatja a munkát, hanem azt is elvárja, hogy olyan nagy-nak tekintsék azt, mint amilyen nagy-nak ő látja.

Ha nem alázatos szívvel, hűségesen, engedelmesen végezzük a munkát — bár nem kerüljük ki a szolgálati alkalmakat — mégsem lesz értéke a szolgálatunknak.

*Pauer Irma, megboldogult főnőkösszonyunk áhítata nyomán készült vázlatos jegyzet.

Levelek.

Gyermekéveimben levelezőlapokat gyűjtöttem albumba — mutogattam őket. Fő értékük abban állt, hogy »én« kaptam! Azután levelek jöttek — mentek. Némelyik levélen színes pecsét. A legkedvesebbek szép bélelt, záros dobozban laktak. Becsük attól függött, hogy »ki«-től jöttek. De egyszer devalválódott minden érték és a féltve őrzött leveleket az Urnak lángjai emésztették meg.

Most egyszerű írómappában és többnyire csak elintézésig vannak leveleim egyetlenegy kivételével.

Ez az egy levél minden rostálást kibírt, nem avult el s nem nőtt emlékbilincssé, nem emelte az »én«-t és nem kapcsolt emberhez, — megmaradhatott, sőt mert Őt — az Urat szolgálta, meg is kellett maradnia.

Ki írta? Pauer Irma.

Bennem alázatot, hűségre való törekvést munkált és a célra irányította tekintetemet.

Ő — Kedves Anyám — már elérte a célt. Nem rég olvastam sírfeliratát: »Ama nemes harcot megharcoltam... végezetre elté- tetett nékem az igazság koronája.« — »Igen« — mondja rá a szívem.

Közelg születésnapja. Hányszor díszíthettem születésnapi asztalát, hányszor helyezhettem rá mások s az én ajándékomat. Mi tette drágárá előtte ezeket az ajándékokat? A hála! — A hála most is él. Hadd tegyem fel itt hálám jeléül a róla való megemlékezés asztalára azt a tőle való levelet. Az Ur áldása kísérje!

Berlin, 1921. VIII. 29.

És. 43:1—4.

» . . . . .

Nagyobb örömet nem is szerezhett volna nekem, mint amit

szerzett kedves levelével... Ugyebár az is milyen csodálatos, hogy évekig élt közöttünk, de azért azt, hogy ez igazi értéket jelent számára, annak csak most jutott tudatára. Áldassék az Ur, hogy ő olyan kimondhatatlan nagy és hosszútűrő kegyelemmel várt, míg végre felnyitotta E. a szívét Ő előtte! Most már ha hú marad Ő Hozzá, mindég boldogabb és mindég gazdagabb lesz az élete! Lássá, én most már 21 éve lesz, hogy Őt ismerem s azt mondhatom, hogy soha olyan boldog nem voltam Ő Benne, mint most. Tehát ez olyan folyamat az életben, amely soha, soha meg nem szűnik. Már nagyon örülök neki, ha majd viszontláthatom s a szememből is kiolvashatom azt a békességet, amelynek örökös birtokosává lett. Micsoda megkönynyebbülés lehet számára, hogy végre le tudta rakni azt a sok terhet, amit éveken át cipelt magával. Ne is tekintsen most már hátra, hanem szüntelen csak előre, a cél felé! . . . «

S. E. d. t.

*****

A ti munkátok nem hiábavaló.

Indiában egy gazdag ember napszámosokat fogadott fel, hogy egy ciszternából valami nem egészen hibátlan csöbrökkel a vizet kimerjék. Hozzátette, hogy majd estére eljön, hogy személyesen nézzen utána, mennyire jutottak munkájukkal.

Az egyik napszámos, miután kétszer, vagy háromszor merített már a csöbrével, így szólt: »Mire való ez a haszontalan munka; a- mint a víz a csöbrbe kerül, azonnal ki is folyik belőle.« — A másik

így felelt: »De nincs biztosítva napszámunk? Hogy munkánknek van-e haszna, vagy nincs, az a mi urunknak dolga, nem a mi nek.«
 »De én nem vagyok olyan esztelen, hogy hiába gyötörjem magamat«, — szolt az elégedetlen és csöbrét elhajítva, elment. A másik ott maradt munkájánál és estére, ha nehezen is, de kimerte a vizet a medencéből. Amint a fenekére pillantott, fénylő tárgyat vett ott észre, amelyet rögtön felhozott a medencéből. Drága gyémántokkal gazdagon ékesített karkötő volt.

»Ha én is, mint társam, elszaladtam volna« — így kiáltott fel — »akkor nem találtam volna most ezt, így mégsem fáradtam hiába«.

Néha úgy látszik, hogy a keresztyén is hiába dolgozik. Ugy látszik, hogy ő is lyukas csöbrébe mer vizet és munkája mellett kitartani céltalannak látszik. De a Mester odaállította őt. Ő tudja miért. És a hű szolga végül megtudja majd, hogy milyen boldogságot hoz számára a mindhalálig való hűség!

Lehetetlenség? — Nincs!

Megkérdeztem egy gyermeket, hogy tetszik néki a tanulás. »Seshogy!« — hangzott a válasz. Arra kellett gondolnom, hogy milyen sok olyan keresztyén van, akinek nem tetszik Isten iskolájában a feladat. Olyan hamar találnak mentséget arra, hogy miért hagyják abba a tanulást. »Az én körülményeim között lehetetlen dolgozni Isten országá számára« — mondják. Valóban azt hiszed, hogy Isten előtt van lehetetlenség? Isten előtt nem lehet olyan akadály, amit Ő le ne győzhetne. Le-

gyen az akadály benned, vagy körülötted, ha Istened komolyan veszed, véle a kőfalon is átugorhatsz. (Zsolt. 18:30.) A zsoldár-író harcban állott. Előtte magas kőfal volt, amelyet köröskörül fegyveres katonaság védett. Nyugodtan mondhatta volna: »Átugornom lehetetlenség!« De ő azt mondja: »Az én Istennemmel kőfalon is átugorok!«

Gondolok Péter élményére. Fárasztó, eredménytelen éjszaka volt mögötte. Hiába erőlködött. Ekkor Jézus lépett hajójába s azt mondja Péternek: »Evezz a mélyre és vedd ki hálodat fogásra!« Péter a tapasztalt eredménytelenség dacára, engedelmes volt az Ur szava iránt. És mi volt az eredmény? Csoda: Megtapasztalta, hogy ahol Isten parancsát híven, engedelmes lélekkel teljesítik, ott az emberi lehetetlenség isteni lehetőséggé lesz, az Ő dicsőségére.

Nem tudott szolgálni.

Rómában a 16-ik században élt egy kegyes szerzetes, névszerint Neri Fülöp, akit nemcsak nagy tudása, hanem különösen alázatossága miatt mindenütt ismertek és szerettek. Semmi sem volt előtte gyűlöletesebb, mint amikor valaki az irgalmasság cselekedeteit saját dicsőségének és hiúságának az emelésére használta fel.

Egy alkalommal feljebbvalójától azt a megbízatást kapta, hogy látogasson meg egy kolostort, amely abban a hírben állott, hogy lakói szentek és csodálatos dolgokat tudnak véghezvinni. Nerire várt a feladat ezt megállapítani.

»Hamarosan rá fogok jönni az igazságra« — szolt és útnak indult. Fárasztó és hosszú volt az út. Porosan, piszkosan érkezett meg a kolostorba, ahol mint közös

feljebbvalójuk megbizottját, nagy tisztelettel fogadták. A kolostor főnöke azt várta, hogy Neri mindjárt méltatni fogja nagyszerű munkáját. Azonban ő helyett erélyesen rászólt a főnökre: »Húzd le vendéged cipőjét, s tisztítsd meg! Mire a rendfőnök meglepetéséből felocsudhatott volna, Neri eltávozott.

Amikor Rómába visszatérve megkérdezték Neritől, hogy lehet az, hogy ilyen gyorsan megismerte őket, azt felelte: »Nem alázatosak és szolgálni nem tudnak!«

Miért ne én?

Egy kisvárosi gimnázium nyolcadik osztályában a tanár éppen felolvasást tartott, amikor hirtelen felhangzott kívülről a kiáltás: »Tűz van! Tűz van!« Mindenki az utcára sietett. A szomszéd épületből hatalmas lángok csaptak ki. Az utca népe, köztük a gimnázium felső osztályának tanulói pár perc alatt láncot képezve felsorakoztak s az előkerült vedrek kézzel-kézre jártak a közeli folyóig, ahol a vízben álló telemerítette azokat. Aki ezt a munkát végezte, egy sápadt, gyenge diák volt.

»Te állsz a vízben!« — kiáltott rá az éppen odaérkező tanár.

»Valakinek a vízben kell állnia« — volt a felelet, »és miért ne legyek én az?«

Igy felelni az tud, aki a munkában nem a maga hasznát keresi. A kényelem és lustaság ezt a tanácsot adják: »Hagyd, majd lesz valaki, aki a kezébe veszi!« — és ezzel megnyugtatja az ember magát. De aki kész az önmegtartóztatásra, az, ha elvégezni való munkát lát maga előtt, így gondolkodik: Valakinek el kell végezni ezt és miért ne legyek én az?

Megmentve.

A Hidegkúti-úton sétáltam. Az autó-úton mozdulatlan kis madárra lettem figyelmes. Közelebb mentem s valami melegség járta át szívemet. Pár perc múlva gyenge tollú cinegét tartottam a kezemben. Lent volt a veszedelmes úton s egy sebesen rohanó autó szelétől elalélt. — Nem tudom könnyen szavakba önteni a szeretetemet, de ezzel a kis madárral annyit tudtam beszélni és ő még többet mondott nekem. Olyan érzés töltötte el szívemet, mint amilyet egy életmentő érezhet. Jobban megértettem, hogy milyen szeretettel szereti az emberi lelkeket Jézus. Az élet forgalmas országútján járó, s a szenvedések alatt összeroskadó emberi lelkek hasonlítanak az én cinegémhez.

Betettem a madarat az erdőbe, ahol az övéi rátalálhatnak majd. Megrázta magát és boldogan énekelve röppent mindig feljebb és feljebb az ágakon.

Kimondhatatlan hála töltötte el szívemet az iránt a Kéz iránt, amely engem is felvett a veszedelmes útról, bevitt az erdő csendjébe, az isteni tiszta levegőbe, mindig közelebb magához.

Azt akarja, hogy énekeljek és boldog legyek. — De fáj a szívem arra a gondolatra, hogy hány emberi lelket fenyeget még veszedelem. Bár csak tudnék együtt járni Jézussal az Ő nagy, életmentő útján, keresni az idegenbe tévedteket és elvezetni őket a biztos védelemhez.

Arra kérem az Urat, hogy tudjam észrevenni, meglátni mindenütt, amerre megyek az alkalmat — mint ahogyan ezt a kis madarat megláttam —, hogy segíthessek én is a lélekmentés nagy munkájában. *O. E.*

Meleg sugár a szeretet.

Jómódú családnak az elszegényedett tagja az öreg Ilka néni. 26 esztendő óta lakik egyedül egy kis szobácskában. Szegényes, kopott itt minden, látszik a tisztaságon is, hogy nehéz már a munka annak, akinek itt a rendet fenntartania kell. Ilka néni nem szereti az embereket sem, őt ne látogassák meg, neki nem kell senki sem, ő már csak azt várja, hogy a szemét lehunyhassa. De miért is kell ilyen sokáig várnia! 84 év nagy idő! Belefáradt az életbe, pihenni szeretne.

A barátságatlan fogadtatásból kijutott nekem is. »Ez a lakásom. Itt lakom. De tessék helyet foglalni. Van még egy székem,« — mondta Ilka néni. S mikor beszélgetni kezdtünk, csak úgy áradt belőle a zúgolódás, elégedetlenség, harag, mint nyáron a záporosó. Amikor még tehetős volt, sokan kihasználták a jóságát, most pedig szégyenlik a szegény rokont azok is, akiket ő segített a jobb megélhetéshez. Kérni pedig ő nem fog és nem is tud, nem is akar. Inkább nyomorog és inkább nélkülöz, de kérni még sem fog! Itt maradt egyedül, ha beteg lesz, nem lesz senki, aki mellette legyen, aki egy kanál levest adjon neki. Óh, és még mennyi keserűség tört fel Ilka néni kemény szívéből! Közben mondogattam, hogy eljönnék máskor is hozzá, ne legyen olyan egyedül, de ezt nem akarta meghallani. »Ha beteg lesz... — eljövök ápolni, főzők levest is« — mondtam. »Lenne is rá ideje...« — kezdett megtörni a kemény jég. »Lenne, kedves Ilka néni, ha szívesen venné«

— »Most pedig takarítani, megszelni is kellene ebben a szobában, de kit engedjek ide?! Legutóbb is elveszett az egyik feketeszélű zsebkendőm a szekrényből, nem szeretem az ilyen embereket« — folytatta tovább. »Megcsinálnám én ezt Ilka néninek« — ajánlottam. »A világ minden kincséért sem! Ezt már nem fogadnám el! No még ilyent!« De a könny megcsillant a szemében. És a kezemet is megfogta már az öreg Ilka néni jéghideg kezével. El sem engedte, hanem sírva beszélt újra arról, hogy hány fiatal meghal, akik még élhettek volna, akiket szerettek, de őt nincs senki sem, aki szeresse. S most már szólhatam neki Istennek szeretetéről, arról a szeretetről, amely őhozza is lehajolt s amelyet, ha 84 év óta nem tudott elfogadni, még most is megragadhat. »Igen, kedves Ilka néni, azért kell még itt maradnia, hogy megbékült, csendes szívvel mehessen át az örökévalóságba és a sok-sok zúgolódás és elégedetlenség szavát a hála szavai váltsák fel az ajkain.« Ilka néni elgondolkozott. Csendes lett. Meghívott, hogy keressen fel máskor is, ha arra járok. Kikísért az utcaajtóba is. És a kezemet tovább szorongatta, azt mondta, hogy elhiszi, hogy van szeretet.

Én pedig elhatároztam, hogy felkeresem máskor is, nemcsak, ha éppen arra visz az útam és hiszem, hogy nemcsak a kis szobáját engedi kitararítani, hanem a szívébe is beengedi egészen a Megváltó szeretetének meleg sugarát.

P. E. d. t.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jún. 1. Róm. 10:1–11. II. Sám. 11:1–12. Egészen más dolog a törvény betöltéséért buzogni, mint Krisztusért buzogni. Aki a törvényt betöltéséért fejt ki buzgóságot, az a sajátmaga igyekezetével, erejével, érdemével számol. Akinek szívét a Krisztus iránt való buzgóság tölti be, annak hite Krisztus erejével, Krisztus érdemével számol. A törvényért való buzgólkodás vagy kétségbeesésre, vagy elbizakodottságra vezet. A Krisztus iránt való buzgóság igazságra és idvességre vezérel. A törvényt betöltésére való igyekezettel könnyen megszegyenülünk, de aki Krisztusban hisz, az meg nem szégyenül.

Jún. 2. Róm. 10:12–21. II. Sám. 11:14–27. »A hit hallásból van«, ezt mondja Isten igéje. Tehát hirdetni kell az Igét s felhasználni erre minden alkalmat, úgy a templomban és más vallásos összejöveteleken, mint a mindennapi életben, otthon, a társadalmi érintkezésben, a hivatalos munkák helyein. Nem szükséges mindig prédikálni, sőt sokszor nem is jó prédikálni. Bizonyoságot lehet tenni egyszerű, kezesetlen szavakkal, cselekedettel, élettel is. Ez mind igehirdetés, mert felhívja a figyelmet az Igére, nem csak az írott igére, hanem a tetést öltött Igére, Jézus Krisztusra is. S ez az, amire az embereknek szükségök van.

Jún. 3. Róm. 11:1–12. II. Sám. 12:1–12. Isten sokszor kénytelen volt egy-egy népet, még Izraelt a választott népet is, hitetlensége miatt elvetni. De sohasem vetette el úgy, hogy maradékot ne hagyott volna belőle. A legjobban elfordult és megkeményedett népekben is mindig akadtak egyes lelkek, akik megragadták a kegyelmet és megmentettek. A zsidó nép közt is mindig voltak és ma is vannak egyes hívők, olyanok is, akik átlépnek a keresztyén egyházba, de olyanok is, akik zsidók maradnak, hogy ilyen a saját népek közt missziói szolgálatot végezhesenek. S Isten igérete szerint az egész nép meg fog térni. Ez lesz egyik döntő előjele Krisztus eljövételének.

Jún. 4. Róm. 11:13–24. II. Sám. 12:13–25. Pál apostolt pogányok apostolává hívta el Isten, s mint ilyen, híven végzi a maga szolgálatát. De szíve szeretettől ég zsidó népéért is, s hiszi, hogy a pogányok megtérése által ebből a népből is nyer meg né-

hányakat. S hogy végül Krisztusba, a szelíd olajfába, a zsidók is be fognak oltatni, azt is hiszi. Szívükre kőti a pogányokból lett keresztyéneknek, hogy ne bízzák el magokat és ne vessék meg a zsidó népet. Ez az intés nekünk is szól, ha már keresztyéneknek születünk is, mert azért eredetileg pogány fának hajtásai vagyunk. S nem vetjük-e meg mi is a zsidókat, akiket pedig oda kellene szeretnünk Krisztushoz.

Jún. 5. Róm. 11:25–36. Péld. 9:1–10. Isten önmagához lenne hűtellen, ha a zsidó népet egészen elvetette volna. De nem úgy van, mert az Ő ajándékai és elhívása megbánhatatlanok. Ideiglenesen el kellett vetnie Izrael népet, engedetlensége miatt, de te, aki született keresztyén vagy, nem voltál-e engedetlen mielőtt megtértél? Isten azonban könyörült rajtad és megtérésre vezetett. Így fog tenni Izraellel is.

Jún. 6. Luk. 14:16–24. I. Ján. 3:13–18. Máté 9:9–13. Róm. 10:1–15. Ha Krisztust gyűlölte a világ, hogyne gyűlölné az Ő követőit? De ebben viszonzásra nem találhat. Krisztus azt tanítja: »Szeresd ellenségeidet« s aki az Ő tanítványa, annak követnie kell ezt a parancsot. Krisztus az Ő ellenségeiért adta oda az életét. Vajjon mibennünk van-e annyi szeretet, hogy ellenségeinknek is jusson belőle? Hát az atyánkfiaiert való szeretet mekkora áldozatra képes? Vagy csak nyelvel szeretünk, nem cselekedettel?

Jún. 7. Róm. 12:1–12. II. Sám. 15:1–15. Sok drága intést foglal magában ez a rész, mindnyájan kivehetjük belőle a nekünk szóló leckét. De megtanulni és teljesíteni csak úgy tudjuk, ha a legelső intést megvalósítjuk, vagyis testestől-lelkestől odaszánjuk és odaadjuk magunkat Istennek és nem szabjuk magunkat a világhoz, hanem mindenben Isten akaratát keressük és aszerint élünk. Nem emberi bölcseséggel és okoskodással kell Isten akaratát keresnünk, hanem az Igéből, a Szentlélek vezetésével.

Jún. 8. Róm. 12:13–21. II. Sám. 15:16–30. A keresztyén életnek egyik legfontosabb titka, hogy a gonoszt nem gonosszal kell meggyőzni, hanem jóval. Tehát a haragot nem haraggal kell viszonzni, a közönyt nem közönnel, a sértést nem sértéssel, hanem mindezt az ellenkezővel, vagyis

szeretettel, gondoskodással, segítséssel, mindenekelőtt pedig az ellenségért való imádkozással. A rossznak rosszal való viszonzása még sohasem hozott jó gyümölcsöket, de a rosszal szembeállított jó már sokszor égette az ellenség fejét, mint az eleven szén, s indította bocsánatkérésre, megalázkodásra, megbocsátásra!

Jún. 9. Róm. 13:1—7. II. Sám. 16:1—14. Isten igéje nem a fellegekben jár, hanem leereszkedik a földi viszonyokba s azokat is szabályozza. Isten országának polgára földi hazájának is jó polgára. Tiszteletben tartja a földi törvényeket, földi föllebbvalóit is. Hogy föl is fordulna a rend, ha ez így nem volna, s föl is fordul, ahol így nincs, ahol a gyermek megtagadja az engedelmisséget szülőinek és tanítóinak, a szolga gazdájának, a hivatalnok a feljebbvalójának, ahol nem fizetik meg az adót az államnak, vagy az egyháznak stb. Milyen jó, hogy mindez benne van a Bibliában is és senki nem mondhatja, hogy ezeknek a pontos beteljesítése nem Isten akarat.

Jún. 10. Róm. 13:8—14. II. Sám. 18:1—18. A legnagyobb törvény a szeretet. De Isten igéje éppen azt mutatja ki, hogy aki a szeretet törvényét betölti, az a földi törvényeket is betöltötte. Mert ki tudná a felebarátját megcsalni, meglopni, bűnre csábítani, megölni — ha igazán szereti? Milyen kívánatos, hogy ezt a nagy egybehangzást az isteni és a földi törvény között mindenki megértse. Nagy lelki ébredés volna az, ha ez megtörténnék. Imádkozunk érte!

Jún. 11. Róm. 14:1—9. II. Sám. 18:19—33. Az Isten gyermekeinek egységét — amelyért pedig Megváltónk olyan buzgón könyörgött utolsó nagy imádságában, (Ján. 17.) — nagyban akadályozza az, hogy olyan nagy súlyt helyeznek mellékes, másodrangú, vagy éppen tizedrangú kérdésekre. A földolognak, a váltságban való hitnek olyan erővel kellene egyesítenie minden megtért hívő embert, hogy ezek a mellékes kérdések el ne választhassák őket, s arra ne indíthassák, hogy egymást bírálgatva, lekicsinyelve, félremagyarázva úgy elkülönüljenek, hogy még az egymással való találkozást is kerüljék. Nagy betegsége ez a mi magyar evangéliumi keresztyénységünknek is. Nem lehetne-e ezen segíteni?

Jún. 12. Róm. 14:10—23. Esaus 12.

Jó példával mindig az erősebbnek kell előljárni a gyengébb előtt. Akinek még kevesebb a világossága, attól nem kívánhatjuk, hogy mindent úgy megértsen, mint aki már több világosságot nyert. Ahelyett, hogy a gyengébbeket bírálgatnánk, szeretetből inkább alkalmazkodjunk hozzájuk olyan dolgokban, amelyeknek nincs döntő jelentőségük.

Jún. 13. Luk. 15:1—10. I. Pét. 5:5—11. Luk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Engedelmisség, alázatosság, Istenben való bizalom, józanság mind milyen fontos kellékei a keresztyén életnek. Csak ha ezeket gyakoroljuk, akkor tehet bennünket Isten tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Mert az ördög szertejár s különösképpen Isten hívő gyermekeire veti ki hálóját. Ezeket szeretné megingatni hitökben, mert nyert játéka van. Mindazt a keresztyén tulajdonságot ugyanis, amiről itt szó van, csak hit által nyerhetjük és tarthatjuk meg. De a hitet is Isten adja, Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké, ámen.

Jún. 14. Zsolt. 84. II. Sám. 22:1-25. Mily kevés az olyan ember, aki jobban vágyakozik Isten házába, mint a világ által épített és fenntartott szórakozó helyekre: színházba, moziba, bálterembe. S még kevesebb az olyan ember, aki nemcsak a kőből épült templomot tartja annak, ami után vágyakozik, hanem igazán vágyakozik a lelki templomba is, amelynek a földi templom is lehet ugyan helye és kerete, de amely ezenkívül mindenütt fentalálható, ahol Isten kereső és Őt szolgálni akaró lelkek gyülekeznek össze az Ige olvasására és hallgatására, imádkozásra, a testvéri közösség ápolására. Bár minél több ilyen lenne még a templomon kívül is, s bár minél több lélek, aki oda vágyakozik.

Jún. 15. Róm. 15:1—13. II. Sám. 22:26—51. Pál ismét hangsúlyozza az erősek kötelességét az erőtelenekkel szemben. A legfőbb példa erre maga Jézus Krisztus. Ő, akinek birtokában volt a teljes isteni erő, hatalom és dicsőség, megalázta magát egészen a kereszthaláláig. S emberek közt mily sokszor látjuk, — sajnos keresztyének közt is, — hogy az erősebb csak uralkodni akar, de szolgálni nem. Ez akadályozza meg sokszor Istennek egy szívvel, egy szájjal való dicsőítését.

Vargha Gyuláné.